

A világosság a sötétségben fénylik – Abonyi Sándor

Jézus eljövételének útját Keresztelő János készítette elő. Keresztelő János azt mondta magáról, hogy nem ő a világosság, hanem ő csak azért jött, hogy „bizonyoságot tegyen a világosságról és .... az igazi világosság már eljött, de a világ nem ismerte meg őt ... és az övéi nem fogadták be őt.” (János 1:7-11)

Jézus nemcsak azt jelentette ki magáról, hogy Ő „az út, az igazság és az élet”, hanem azt is, hogy ő „a világ **világossága**”, és „**akik Őt követik, azok nem járhatnak sötétségben**”. (János 8:12).

A sötétség és a világosság, mint két ellentétes pólus többször megjelenik a Szentírásban.

- Jézus és az őt követő keresztyének képviselik a világosságot,
- a Sátán és a világ fiai pedig a sötétséget.

A sötétség fejedelme a Sátán, de hogy „megtévessze, ha lehet a választottakat is” a „világosság angyalának” változtatja el magát. Ezért fontos, hogy a szellemvilágban sokszor nagymértékű hasonlóság ellenére is biztosan meg tudjuk különböztetni az igazi világosságot a hamis világosságtól, ami valójában sötétség.

Amikor Jézus világosságról és sötétségről beszél, akkor egy fizikai jelenségre utal, és ezzel igyekszik érzékelhetővé és érthetővé tenni a két egymással szembenálló szellemi hatalom természetét. Ha erre a fizikai jelenségre és annak természetére gondolunk, akkor sok szellemi dologra választ kaphatunk a mindennapi életünkben, ami a gyülekezetek életében és a világban történik.

A fizika a **sötétséget a fény** (a világosság) **teljes hiányaként** határozza meg. Ahol tehát nincs semmi fény, ott teljes sötétség van. Amikor Jézust keresztre feszítették és a Sátán látszólag győzött, akkor sötétség uralkodott az egész földön; napközben három óra hosszat teljes sötétség borította a földet, mert a Sátán diadalünnepet ült. Jézushoz, mint világossághoz sok más tulajdonság is kapcsolódik: igazság, élet, alázatosság, szeretet, jóság stb. Ellentétes értelemben ugyanez igaz a sötétség fejedelmére, akire a sötétség mellett a Jézusra jellemző egyéb tulajdonságokkal ellentétes tulajdonságok is jellemzőek: hazugság, halál, gyűlölet, büszkeség, gonoszság stb. Isten akarata az, hogy a „világosság fiai”, a hívők világítsanak; világosság legyenek ebben a sötét világban, kiárasztva magukból a környezetükre mindazokat a tulajdonságokat, amelyek a bennük lévő krisztusi természetből fakadnak: igazság, élet, szeretet, alázat, jóság stb. Mindezek kell, hogy a hívők cselekedeteiben nyilvánvalók legyenek: „**úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket** és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5:16)

Egy adott helyen nem lehet egyszerre sötétség és világosság. Ahol a világosság megjelenik, onnan a sötétségnek távoznia kell. A sötétség ezért mindent megtesz, hogy távol tartsa magától a világosságot, hogy a sötétség által eltakart rejtett dolgok napvilágra ne kerüljenek.

Ezért mondja Jézus a következőket:

„Az pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei le ne lepleződjenek. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (János 3:19-21)

A keresztyén életben ezek a szavak nagyon jó eligazodást adnak és minősítik a hívők életét. Aki az igazságban jár, az mer őszinte lenni és betekintést adni az életébe (nyitottá teszi az ő életét mások számára), azaz a „világosságra megy,” hogy a cselekedetei nyilvánvalóak legyenek: nyilvánosan is fel meri vállalni az igazságot, betekintést ad a magánéletébe, nincs takargatnivalója, a cselekedetei a beszédével összhangban vannak, tehát nem képmutató. Észre kell azonban venni, hogy vannak hívők, akik nem mernek a világosságra menni, nem adnak betekintést az életükbe, és nem mernek őszintén beszélni, hanem takargatnak dolgokat, tehát képmutatók: a beszédük az életükkel nincs összhangban. Ennek az oka az, hogy vannak sötét - takargatni való - dolgaik, de külsőleg igyekeznek megőrizni a „kegyesség látszatát”. Az ilyen képmutatókat Jézus nemhogy szerette volna, hanem egyenesen gyűlölte őket: „meszelt síroknak” nevezte őket, amelyek „kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak mindenféle undoksággal.” (Máté 23:27)

Nevezhetik az ilyen emberek magukat hívőknek, de mégis a sötétségnek a gyermekei, akiket nagyon zavar, ha a hívő társaik világosságban járnak, mert az leleplezi, hogy ők a sötétségben járnak; ugyanis vannak rejtett, takargatni való dolgaik. Az ilyen hívők nem mennek a világosságra, és ha nem akarnak megtérni ebből, akkor úgy védekeznek, hogy inkább kiszorítják maguk közül a világosságot, a világosság fiait, akik végső soron a gyülekezeten kívülre kerülnek. Ha ez sikerül nekik, akkor egy közösség, amely még mindig gyülekezetnek hívja ugyan magát, ott valójában már a sötétség uralkodik, mert az a „sötétség gyermekeinek” a gyülekezete lesz. Törvényszerű, hogy Jézus, aki maga a világosság ilyenkor már eltávozik az ilyen gyülekezetből, és helyette a Sátán veszi át az uralmat. Ezért merte Jézus azt mondani a zsidó farizeusokra, akik elutasították őt, hogy „ti az ördög atyától valók vagytok.”

A világosság egy provokáció, egy támadás a sötétséggel szemben. A Jel. 2:2-ben az Ige beszél arról, hogy az efézusi gyülekezet próbára tette azokat a szolgálókat, akik apostoloknak mondták magukat, és hazugoknak találta őket. Ha a világosságban járunk, akkor az – akaratunktól függetlenül - kihívást fog jelenteni a sötétségben járó hamis atyafiak számára, akik erre valamilyen módon reagálni fognak: magyarázkodásba kezdenek, kerülnek bizonyos témákat, amik számukra kellemetlenek, alázatoskodó módon állandóan Jézusra mutatnak, de a maguk életéről elterelik a figyelmet, elbagatellizálnak dolgokat, lepleznek dolgokat, nem mernek őszinték lenni. Az ilyen hívők nem jó példaképek, akiket követni érdemes, hanem hamis munkások, hamis atyafiak, akiket kerülni kell.

A hívőktől nem fogadható el a rejtőzködő magatartás, a bűnök takargatása:

„Le kell mondani a szégyen takargatásáról, mint akik nem járnak ravaszságban ... hanem a nyilvánvaló igazsággal kelletik magukat.” (2 Kor. 4:2)

A gyülekezet a szentek, a világosság fiainak és nem a bűnösök, a sötétség fiainak, ördög fiainak a közössége. A gyülekezet egy „hegyen épített város” kell, hogy legyen, ami messzire világít a sötét éjszakában. Ha valaki járt már Izraelben, akkor sötét éjszaka utazva láthatott hegyen épült városokat kivilágítva, amelyek messzire világítanak. Jézus ehhez hasonlítja a gyülekezetet. Ilyen kell, hogy legyen a gyülekezet, ami messzire világít ebben a sötét világban. Ámen.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és a honlapcímének megadásával: (<https://keskenyut.wordpress.com>)